

АЙЗЪК АЗИМОВ ГАЛАТЕЯ

Част 17 от „Разкази за Азazel“

Превод от английски: Радост Ванева, 1993

chitanka.info

Поради някаква неизвестна най-вече на мен причина използвам от време на време Джордж като изповедник на най-съкровените ми чувства. Той разполага с огромни запаси от съчувствие, но запазени само и единствено за него. Ето защо това, което правя, е безсмислено, но както и да е...

В момента ме бяха налегнали преливащи от самосъжаление емоции. Не можах да се въздържа да не му се оплача.

Чакахме да ни сервират ягодов сладкиш след обилния обяд в Пийкок Ели. Използвах паузата и казах:

— Джордж, дойде ми до гуша от критиците, които не полагат никакво усилие да разберат какво се опитвам да направя. Не ме интересува какво те биха написали, ако бяха на мое място. В края на краищата те не могат да пишат — в противен случай не биха си губили времето да се занимават с критика. А ако все пак могат криво-ляво да пишат, единствената цел, която си поставят, е да оклепат тези, които ги превъзхождат. Нещо повече...

Ягодовият пай пристигна и Джордж използва възможността да поеме разговора — нещо, което и без това щеше да направи всеки момент.

— Драги — започна той, — трябва да се научиш да приемаш спокойно превратностите на съдбата. Кажеш си — а то е и самата истина, — че жалките ти писания оказват толкова малко въздействие върху света, че това, което биха написали критиците, ако въобще си направят труда да те забележат, е абсолютно без значение. Разсъждения от този род ще ти донесат огромно облекчение и ще те предпазят от рак. Би могъл, особено в мое присъствие, да избягваш подобни съзлививи речи. И сигурно щеше да го направиш, ако беше достатъчно тактичен след като знаеш, че моята работа е далеч по-важна от твоята, и че критиките, които аз получавам, са много по-унищожителни.

— Остава да кажеш, че и ти пишеш — подметнах язвително, забивайки ядно лъжичката в сладкиша.

— Не — рече Джордж, начевайки също своя десерт. — Аз съм далеч по-важна личност, благодетел на човешкия род. За жалост обаче, охулен и неоценен.

Бих могъл да се закълна, че нещо като сълза навлажни ъгълчето на окото му.

— Не мога да разбера — казах престорено любезно — как мнението на който и да е за теб може да падне толкова ниско, та да се смяташ за подценен.

— Ще отмина великодушно насмешката ти — не за друго, а защото идва от теб — каза Джордж. — По-добре да ти разкажа какво мисля за една красива млада жена на име Елдъбъри^[1] Мъгс.

— Елдъбъри ли? — възкликнах недоумяващо.

— Да, Елдъбъри е името ѝ — каза Джордж. — Не знам защо родителите ѝ са я кръстили така. Може да е било в чест на някой нежен момент от тяхната предбрачна връзка. Самата Елдъбъри смяташе, че двамата ѝ родители били прекалили с вино от бъз, докато са я зачевали. Иначе едва ли имало шанс да се появи на бял свят.

Така или иначе, баща ѝ — мой стар приятел — ме помоли да стана неин кръстник. Не можех да му откажа. Имам страшно много приятели, които, впечатлени от благородната ми осанка и спокойното и добродетелно изражение на лицето ми, могат да се чувстват добре в църква само ако аз съм до тях. Затова имам толкова много кръщелници. Аз естествено приемам тези неща съвсем сериозно и изпълнявам задълженията на кръстника с чувство на голяма отговорност. Ето защо поддържам колкото е възможно по-тесни връзки с моите кръщелници и в по-зрелите им години, особено когато се превърнат в такива божествени красавици като Елдъбъри.

Баща ѝ почина, когато тя навърши дваисет години. Елдъбъри наследи солидна сума, която естествено засили още повече притегателната сила на красотата ѝ в очите на света. Аз самият стоя много по-високо от тази плява, наречена пари, но чувствах, че е мой дълг да ѝ правя компания винаги, когато е възможно — за да следя как се развиват нещата. Вечерях често в дома ѝ. В края на краищата тя много обичаше чичо си Джордж, както и сам можеш да си представиш, а аз естествено не мога да я виня за това.

Така се случи, че Елдъбъри нямаше кой знае каква нужда от белите пари, които баща ѝ остави за черни дни, защото тя стана известна скулпторка. От ръцете ѝ се раждаха творби, чиято художествена стойност не можеше да се поставя под съмнение, съдейки по високите им цени на пазара.

Аз самият не разбирах много добре произведенията ѝ, тъй като моят вкус към изкуството е съвсем безпътен. От мен не може да се очаква да оценя нещата, които тя създаваше за удоволствието на тази част от тълпата, която можеше да си позволи високите цени.

Спомням си, че веднъж я попитах какво точно представлява една нейна скулптура.

— Както виждаш, под творбата има надпис — „Щъркел в полет“.

Аз изучих внимателно нещото, което бе излято от най-фин бронз, и казах:

— Видях надписа, но къде е щъркелът?

— Ето го! — Тя посочи малък метален конус, който се издигаше от доста безформена бронзова подставка и завършваше с остър връх.

Огледах го замислено и пак попитах:

— Това щъркел ли е?

— Разбира се, стари глупчо — обясни ми тя. (Елдъбъри има навика винаги да ме нарича с такива нежни обръщения.) — Това е върхът на дългия клюн на щъркела.

— Това достатъчно ли е, Елдъбъри?

— Напълно — отвърна тя. — Аз не се опитвам да изобразя самия щъркел, а абстрактната представа за него.

— Да, така е — казах аз леко озадачен. — Сега, като ми каза, виждам, че е така. Все пак на картончето пише, че щъркелът е в полет. Това как да се разбере?

— Ех ти, мухълото ми! — възкликна тя. — Не виждаш ли тази доста безформена бронзова основа?

— Да — рекох обидено. — Доста се набива в очи.

— Нима ще отречеш, че въздухът или пък всеки газ, ако говорим по-общо, е една безформена маса. Е, тогава тази доста своеобразна бронзова основа е кристално ясно изображение на атмосферата. Абстрактно, разбира се. А на тази страна на основата виждаш, че има една тънка права линия, абсолютно хоризонтална,

— Да. Колко ясно ми става, като ми го покажеш.

— Това е абстрактната представа за полет във въздуха.

— Забележително — възхитих се аз. — Направо прозрачно ясно ми стана, след като го обясни. Колко ще получиш за това?

— О — махна тя небрежно с ръка, за да подчертае маловажността на въпроса ми. — Може би десет хиляди долара. Това е

толкова проста и разбираема скулптура, че бих се чувствала неудобно да я оценя повече. Тя е по-скоро фрагмент, отколкото нещо друго. Не е като това например — и тя посочи с ръка един стенопис на стената, изработен от парчета зебло и картон около центъра, в който бе закрепена счупена тел за разбиване на яйца със залепнали между пружините остатъци от засъхнал жълтък и белтък.

Блещех се в творбата със страхопочитание.

— Безценна е, разбира се! — не закъснях с похвалата.

— Такава би трябвало да бъде — каза тя. — Това не е нова тел за разбиване на яйца, нали разбираш. Носи патината на времето. Изрових я от една торба с боклуци.

Изведнъж, незнайно защо, долната ѝ устна потрепери и тя проплака:

— О, чичо Джордж!

Мигом се разтревожих. Сграбчих талантливата ѝ лява ръка със силните пръсти на скулптор и я стиснах.

— Какво има, дете мое?

— О, Джордж! Така се отегчавам да правя тези прости абстракции, само защото отговарят на вкуса на публиката. — Тя допря кокалчетата на дясната си ръка до челото си и изрече трагично: — Как бих искала да правя това, което аз искам. Това, което подсказва сърцето ми на художник.

— И какво е то, Елдъбъри?

— Искам да експериментирам. Искам да се движа в нова посока. Искам да опитам непознатото, да предизвикам непредизвиканото, да направя ненаправеното.

— Ами, дерзай, дете мое. Ти си достатъчно богата и можеш да си го позволиш.

Тя внезапно се усмихна и цялото ѝ лице се озари от красота.

— Благодаря, чичо Джордж. Благодаря ти, че ми казваш това. Всъщност, аз наистина си го позволявам от време на време. Имам една малка стая, в която държа малките си експерименти — тези, които само образованите познавачи на изкуството могат евентуално да оценят. Онези творби, които не са за вкуса на тълпата — все едно да хвърлиш бисери на свинете — добави тя, използвайки поетичното сравнение.

— Мога ли да ги видя?

— Разбира се, скъпи чичо. След това, което каза в подкрепа на аспирациите ми, как бих могла да ти откажа?

Тя повдигна една дебела завеса, под която се откри тайна врата, почти невидима — толкова добре се сливаше със стената. Натисна един бутон и вратата се отвори сама. Минахме през нея и докато тя се затваряше зад гърба ни, ярка флуоресцентна светлина окъпа помещението без прозорци, в което бяхме влезли. Стана светло като ден.

Почти веднага видях пред себе си фигурата на щъркел, направен от великолепен камък. Всяко перо си бе на мястото, очите блестяха одухотворени, човката бе леко отворена, а крилата — полуразперени. Не бих се учудил, ако се понесеше във въздуха — толкова истински изглеждаше.

— За Бога, Елдъбъри! — възкликнах аз. — Никога не съм виждал нещо по-хубаво.

— Харесва ли ти? Наричам го „фотографско изкуство“ и мисля, че е красиво по своему. Напълно експериментално е, разбира се. Те ценят само простите абстракции, които всеки може да разбере. Неща като тези могат да се харесат само на хората с изтънчен вкус, които предпочитат да осмислят произведенията бавно.

След този случай аз се сдобих с привилегията от време на време да надниквам в тайната стая и да разглеждам специално създадените екзотични творби, изваяни от силните ѝ пръсти и длетото. Възхищението ми от главата на жена, която приличаше досущ на Елдъбъри, бе безкрайно.

— Нарекох я „Огледалото“ — каза тя, като се усмихна стеснително. — Не ти ли се струва, че разкрива душата ми?

Съгласих се възторжено.

Мисля, че тази моя реакция я подтикна в крайна сметка да разкрие най-съкровената си тайна.

Малко преди това я бях попитал нещо много лично, търсейки по-деликатни думи:

— Елдъбъри, как нямаш... ъ... гаджета?

— Гаджета ли? — реагира тя с изражение на дълбоко презрение. — Фу! Тълпят се около мен като мухи на мед тези тъй наречени гаджета. Но как бих могла да им обърна изобщо някакво внимание? Аз съм художник. В сърцето, ума и душата си тая представа за истинска

мъжка красота, с която никакъв мъж от плът и кръв не може да се сравнява. Само и единствено този образ всъщност вече спечели сърцето ми.

— Спечели сърцето ти, дете мое? — попитах меко. — Значи си го срещнала?

— Аз... — започна тя. — Но ела, чичо Джордж, ще го видиш. Ще споделиш голямата ми тайна.

Върнахме се в стаята с „фотографското изкуство“ и там тя дръпна друга дебела завеса. Озовахме се пред ниша, която не бях забелязал преди. В нея се изправяше статуя на мъж, висок над един и осемдесет, и чисто гол. Доколкото можах да преценя, от анатомична гледна точка голотата му бе съвършено точна до последния милиметър.

Елдъбъри натисна един бутон и статуята започна бавно да се върти на пиедестала си. Плавната симетрия и идеалните пропорции се виждаха от всеки ъгъл.

— Моят шедьовър — изрече задъхано Елдъбъри.

Самият аз не съм голям поклонник на мъжката красота, но по прекрасното лице на Елдъбъри видях изписано нескрито възхищение. Стана ми ясно, че тя прелива от любов и обожание.

— Ти обичаш тази статуя? — попитах аз, като предпазливо избегнах безличното „това нещо“.

— О, да! — прошепна тя. — Бих умряла за него. Докато той съществува, намирам всички други мъже безформени и отвратителни. Не бих могла да позволя на никой мъж да ме докосне, без да изпитам чувство на погнуса. Искам само него. Единствено него.

— Бедното ми дете — казах аз. — Статуята не е жива.

— Знам, знам това — промълви Елдъбъри съкрушено. — Нещастното ми сърце се къса от мъка. Какво да правя?

— Колко тъжно! Напомня ми за историята на Пигмалион — промърморих си аз.

— За кого? — попита Елдъбъри, която подобно на всички художници бе доста простовата и не знаеше нищо за широкия външен свят.

— За Пигмалион. Това е древна легенда. Пигмалион бил скулптор — точно като теб, само с тази разлика, че бил мъж. И той изваял една прекрасна статуя, но поради специфичните си мъжки

пристрастия тя представлявала жена, която нарекъл Галатея. Статуята била толкова прекрасна, че Пигмалион се влюбил в нея. Виждаш ли, също като твоя случай, само с тази разлика, че ти си живата Галатея, а статуята е изсечена от камък...

— Не — отсече енергично Елдъбъри, — не очаквай от мен да го нарека Пигмалион. Това е грубо и недодялано име, а аз искам нещо поетично. Наричам го — и тук лицето ѝ светна отново от любов — Ханк. Има нещо толкова меко, толкова музикално в това име. Нещо, което говори на самата ми душа. Но какво се е случило с Пигмалион и Галатея?

— Завладян от любов, Пигмалион се помолил на Афродита...

— На кого?

— Афродита, гръцката богиня на любовта. Помолил ѝ се и тя, обзета от състрадание, вдъхнала живот на статуята. Галатея оживяла, омъжила се за Пигмалион и те заживели щастливо.

— Хм — промърмори Елдъбъри. — Предполагам, че Афродита не съществува в действителност, нали?

— Не. От друга страна, обаче... — опомних се навреме. Не допусках, че Елдъбъри ще ме разбере, ако ѝ разкажа за двусантиметровото дяволче Азazel.

— Много лошо — обобщи тя. — Ако някой можеше да съживи Ханк за мен, ако можеше да го превърне от студен твърд мрамор в топла, мека плът, бих му дала... О, чичо Джордж, можеш ли да си представиш какво е да прегръщаш Ханк и да усещаш топлата плът под пръстите си... мека, мека... — Тя продължи да си мърмори тази дума, изпаднала в сексуален любовен екстаз.

— Всъщност, драга Елдъбъри — прекъснах я аз, — не бих желал да си въобразяваш, че мога да го направя. Ти спомена, че ако някой го превърне от студен твърд мрамор в топла, мека плът, си готова да му дадеш нещо. Какво конкретно имаше предвид, скъпа?

— Ами да! Бих му дала един милион долара.

Като всеки друг на мое място, чувайки да се споменава такава внушителна сума, от уважение направих съответната пауза.

— А имаш ли един милион долара, Елдъбъри?

— Не един, а два милиона чудесни доларчета, чичо Джордж — каза тя съвършено простодушно и естествено. — Мога спокойно да дам половината от тях. Ханк го заслужава. Освен това винаги мога да

спечеля още пари, като скалъпя няколко абстрактни скулптури за масовата публика.

— Така е — промърморих аз. — Само не падай духом, Елдъбъри, и ще видим какво може да направи за теб чичо ти Джордж.

Това очевидно бе случай за Азazel, затова мобилизирах малкия си приятел. Той прилича досущ на двусантиметрова версия на дявол с всичките му атрибути — мънички, недоразвити напълно рога и дълга, островърха опашчица.

Както обикновено той бе в лошо настроение и настояваше да ми губи времето, като ми разкаже с доста отегчителни подробности какви са причините за това. Изглежда се е занимавал с някаква артистична дейност или трябва да е била такава според стандартите на неговия абсурден свят, защото въпреки че ми я описа в пълни подробности, не можах да схвана нищо. Така или иначе, заниманията му не били одобрени от критиците. Бих казал, че те са едни и същи навсякъде — нищожни и злобни.

В това отношение, струва ми се, трябва да си благодарен, че критиците на Земята имат макар и само капка почтеност. Ако на Азazel може да се вярва, това, което критиците казали по негов адрес, е далеч по-лошо от всичко, което някой е казвал по твой. И най-мекото определение, което използвали те, направо плаче за бой с камшик. Твоите вайкания, които така ми напомниха неговите, ме подсетиха за тази история.

С голям труд успях да възпра ругатните му дотолкова, че да мога да пробутам молбата си да вдъхне живот на една статуя. Той започна да кряска толкова силно, че ме заболяха ушите.

— Да превърна материал, изграден на базата на силикатите, в живо същество от плът и кръв? Защо по-добре не ме помолиш да ти построя планета от изпразнения, та да ти кажа браво! Как мога да превърна камъка в жива плът?

— Сигурно ще намериш начин о, най-могъщи! — казах аз. — Помисли само, че ако се справиш с тази непосилна задача, можеш да съобщиш за постижението си в твоя свят и да видим тогава дали критиците няма да се чувстват като стадо глупави магарета?

— Те са далеч по-лоши от стадо глупави магарета — отвърна Азazel. — Ако се чувстваха като глупави магарета, това би повишило

цената им извънредно много. Такова чувство направо би ги ласкало. Искам да се чувстват като глутница тапири.

— Правилно. Точно така ще се чувстват. Всичко, което трябва да направиш, е да превърнеш студения и твърд камък в топла и мека плът. Най-вече мека. Една млада дама, за която имам високо мнение, иска да прегръща статуята и да усеща меката, еластична плът под пръстите си. Едва ли ще е чак толкова трудно. Статуята е идеален образ на човешко същество и ти просто трябва да я напълниш с мускули, кръвоносни съдове, органи и нерви, да я покриеш с кожа и — готово!

— Само да я напълня с всичко това, а? Нищо повече, така ли?

— Но помисли си само! Ще накараш критиците да се почувстват като стадо тапири.

— Хм. Така значи. Знаеш ли на какво смърдят тапирите?

— Не знам, но не ми казвай. Освен това можеш да ме ползваш за модел.

— Модел-котел — изримува заядливо Азazel. (Не знам от къде му хрумват такива сравнения.) — Знаеш ли колко е сложен даже най-недоразвитият човешки мозък?

— Виж какво — успокоих го аз, — не трябва да се задълбочаваш много с мозъка. Елдъбъри е простоватото момиче и това, което иска от статуята, няма много общо с мозъка. Поне така си мисля.

— Ще трябва да ми покажеш статуята и да ме оставиш да обмисля случая.

— Непременно. Но помни! Направи така, че тя да оживее докато сме там и наблюдаваме и се погрижи статуята да е ужасно силно влюбена в Елдъбъри.

— Любовта е лесна работа. Това е само въпрос на подреждане на хормоните.

На следващия ден направих така, че Елдъбъри да ме покани отново да погледам статуята. Азazel бе скрит в джоба на ризата ми. Той надзърташе оттам и издаваше слаби, но пронизителни пръхтящи звуци. За щастие Елдъбъри не виждаше нищо друго освен любимия Ханк. В този момент не би забелязала и двайсет дявола около себе си, пък били те и в естествен ръст.

— Е? — попитах по-късно Азazel.

— Ще се опитам да свърша работата. Ще го натъпча с органи, като ползвам за модел теб. Надявам се, че си нормален представител

на противната си нисша порода?

— Повече от нормален — отвърнах надменно. — Аз съм изтъкнат образец — еталон на човешкия род.

— Чудесно тогава. Тя ще има статуята си от мека, топла, туптяща плът и кръв. Ще трябва да изчака до утре по обяд — по вашето време. Не мога да пришпорвам нещата.

— Разбирам. Ще те чакаме.

На следващата утрин телефонирах на Елдъбъри.

— Елдъбъри, дете мое, говорих с Афродита.

Елдъбъри прошепна възбудено:

— Да не искаш да кажеш, че тя съществува, чичо Джордж?

— В известен смисъл, мило дете. Твоят идеален мъж ще оживее днес по обяд пред собствените ти очи.

— О, Боже! — едва изрече тя. — Не ме лъжеш, нали чичо?

— Аз никога не лъжа — отвърнах убедено, понеже това наистина е така. Ще призная, че бях малко нервен, защото зависех изцяло от Азazel. От друга страна, обаче, той никога не ме е подвеждал.

По обяд и двамата бяхме пред нишата и съзерцавахме статуята, която бе отправила каменния си взор в пространството.

— Точен ли е часовникът ти, мила?

— О, да, сверих го с обсерваторията. Остава ни само една минута.

— Превъплъщението може и да закъснее с минута-две. Такива неща трудно се премерват с точност до секундата.

— Не се и съмнявам, че една богиня трябва да държи на точността — възрази Елдъбъри. — Иначе каква е ползата от това, че е богиня?

Това се казва истинско упование. Думите ѝ се оправдаха, защото точно в дванайсет нула нула през статуята премина нещо като трепет. Цветът ѝ бавно се промени от мъртвешки бял в наситено розов — каквато е човешката плът. Постепенно фигурата на мъжа се раздвижи и оживи, ръцете му се отпуснаха покрай бедрата. Очите му придобиха син цвят и заблестяха от живота, който се събуждаше в него. Косата по главата му потъмня и стана светлокестенява, а тук-там — на подходящите места по тялото му, се появиха косми. Той сведе глава и погледна Елдъбъри, която се люлееше необуздано.

Бавно и със скърцане мъжът слезе от пиедестала и тръгна към Елдъбъри с разтворени за прегръдка ръце.

— Ти си Елдъбъри. Аз съм Ханк — представи се той.

— О, Ханк! — изгука Елдъбъри и се стопи в прегръдката му.

Те останаха така замръзнали доста дълго. После тя ме погледна през рамо, а очите ѝ блестяха от екстаз.

— Ханк и аз ще останем в къщата няколко дни — нещо като меден месец — поясни ми тя. — Ще се видим по-късно, чичо Джордж. — При тези думи тя потърка палец и показалец в недвусмислен жест. Не бе забравила за парите, разбира се.

Тогава и моите очи светнаха в екстаз. Излязох на пръсти от къщата. Да си кажа честно, в момента си мислех, че е доста нелепо една напълно облечена млада жена да бъде прегръщана така горещо от един съвършено гол млад мъж. Бях сигурен обаче, че веднага след като вратата се захлопне зад гърба ми, Елдъбъри ще се погрижи да поправи това противоречие.

Прекарах десет дни в очакване Елдъбъри да ми телефонира, но тя така и не го направи. Не бях много изненадан, защото си давах сметка, че е заета с други дейности. Все пак реших, че е редно да направят малка почивка — просто за да си поемат дъх. Освен това си помислих, че след като нейното съкровено желание се изпълни изцяло благодарение на моите усилия (и на Азazel, разбира се), ще бъде честно и почтено и моето желание да се изпълни, и аз да получа полагащия ми се дял от екстаза.

Отправих се за мястото, където бях оставил щастливата двойка, и натиснах звънеца. Почаках доста. В съзнанието ми се оформи неприятната картина на двамата млади, изпаднали в смъртно изтощение. Най-после вратата едва се откряна.

Беше Елдъбъри, която щеше да изглежда напълно нормално, ако лицето ѝ не бе изкривено от гняв.

— О, това си ти!

— Ами да — започнах аз. — Опасявах се, че сте напуснали града, за да продължите медения си месец. — Не споменах нищо за това, колко изтощително се отразяват медените месеци. Реших, че няма да е дипломатично.

— И какво искаш?

Тонът ѝ не бе кой знае колко дружелюбен. Разбирах, че сигурно е неприятно да прекъсвам заниманията им, но в края на краищата една малка пауза след цели десет дни не значи края на света.

— Ами, имаме да уреждаме един незначителен въпрос за един милион долара, дете мое — казах, като бутнах вратата и влязох вътре.

Тя ме изгледа студено и презрително и заяви:

— Ще си ги получиш на куково лято, склеротичен старец такъв!

Не знам какво точно е това „куково лято“, но моментално направих заключението, че ще да е нещо много по-малко от един милион долара.

Силно озадачен, да не кажа направо обиден, попитах:

— Защо? Какво има?

— Какво има ли? — кресна тя. — Какво има, а? Ще ти кажа аз на теб! Когато казах, че искам Ханк да е мек, няхах предвид да е мек навсякъде и непрекъснато!

Със силните си ръце на скулптор ти ме изтласка извън вратата и я затръшна след мен. Докато стоях там все още объркан и недоумяващ, тя я отвори отново и допълни:

— И ако посмееш пак да се върнеш, ще накарам Ханк да те разкъса на парчета, защото той във всяко друго отношение е силен като бик.

Отидох си. Какво друго ми оставаше? Е, как ти се харесва тази история като критика на моите артистични усилия? Така че не ме занимавай с незначителните си оплаквания!

Джордж поклати тъжно глава. Изглеждаше толкова унил, че наистина се трогнах.

— Джордж, знам, че обвиняваш Азazel за това, но мисля, че вината не е в малкото дяволче. Ти наблегна особено силно на онзи момент относно мекотата...

— Точно това искаше тя — възмути се Джордж.

— Да, но ти си казал на Азazel да те ползва като модел при оживяването на статуята. Сто на сто това е причината за неспособността на...

Джордж ме прекъсна с недвусмислен жест на ръката.

— Това — каза той, като ме изгледа кръвнишки — ме наранява повече и от загубата на парите, които си бях изработил честно. Трябва да те информирам, че независимо от факта, че съм попреминал с няколко години първа младост...

— Да, да, Джордж, извинявай. Мисля, че ти дължа десетачка.

Е, десет долара са си десет долара. Но пък си купих спокойствието. Джордж взе банкнотата и се усмихна.

---

[1] Elderberry (англ.) — бѣз. — Бел. прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.